

saa lidt kraftigere og voldsommere, ikke saa lidt mere fordømmende over for Pryglestraffen end den, som er hørt i det danske Folketing i de sidste Dage. Og disse Mænd nøjes ikke med, hvad man vil kalde blødsøden Humanitet, men de henviser til Erfaringens Vidnesbyrd. Med den højtærede Formands Tilladelse, og idet jeg beder om Undskyldning, hvis Oversættelsen bliver lidt klunget, da det er fra Bladet, den sker, skal jeg anføre et kort Citat af en Artikel, som fremkom i det store engelske juridiske Tidsskrift „Law Magazine“, og som af Pryglestraffens Modstandere den Gang blev anført i Parlamentet. Den kan ogsaa være oplysende for det, vi her forhandle om. Det hedder saaledes i denne Artikel, idet der først gøres opmærksom paa, at i det 16de og 17de Aarhundrede var det Pryglestraffens gyldne Tid: „I England i denne Periode var Piskeren bestandig i Gang. I Fængslet og uden for det, altid havde man Piskeren i sin Haand. Vi piskede ved Karren paa Gaden, næsten lige saa ofte som vi piskede i Fængslet. Vore Fædre vare logiske og gik ud fra det sunde Princip, at hvad der var Sauce for Gaasen, var ogsaa Sauce for Gasen. Vi piskede Kvinder lige saa godt som Mænd, vi varmede deres Skuldre, som Udtrykket den Gang lød. Ingen, som har Kendskab til Kendsgerningerne, kan nægte, at vi gave Piskningen en lang Prøvetid i England. Og dog, til Trods for denne Prøvetid og til Trods for en brændende, instinktmæssig Overbevisning om, at denne Straf var det af Himlen selv bestemte Hjælpemiddel imod Forbrydelserne, trods dette fandt vore Fædre dog, at den svarede ikke Regning. Forbrydelserne aftog ikke, Brutaliteten voksede, og de samme Folk vare ofte forhærdede nok til, at de bleve varmede gentagne Gange, uden at det øvede nogen heldbringende Virkning paa dem. Modstræbende og med den Sorg, med hvilken Menneskene altid skilles fra deres længe nærede og kære Fordomme, ja klyngende sig endog til Rester og Levninger af dem, trods dette formindskede man bestandig Brugen af Legemsstraffen.“ Og, som sagt, disse og lignende Argumenter, hentede ikke fra forudfattede Meninger, men fra Erfaringens Vidnesbyrd, gjorde, at det engelske

Parlament, trods det, at dette Forslag blev baaret af en stærk Regering, i 1875 lod Forslaget falde, saa at det ikke kom videre. Der er Udtalelser derom af mange og ansete Mænd, men det vilde føre alt for vidt at nævne alle disse Navne. Jeg skal nævne en Mand, hvis Navn er kendt som en af det liberale Partis bedste og indflydelsesrigeste Mænd gennem Tiderne, nemlig Sir William Harcourt. Det er altsaa saare uberettiget at anføre som Bevis for Pryglestraffens Hensigtsmæssighed, at i England har man fundet, at denne Straf har svaret Regning, og at det er en Straf, som dette højt civiliserede Land finder Behag i at have.

Saa bliver det bestandig sagt: Man maa dog give noget for noget. Do, ut des, siger det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup), et Æble for en Pære, det er dog den traditionelle Politik alle Vegne i Verden og ogsaa her i det danske Folketing. Jeg nødes desværre til at gentage, hvad jeg sagde, første Gang jeg talte, at dette do, ut des er ganske fortræffeligt, naar man faar en sjællandsk Havn for en jydsk Jernbane eller omvendt, men passer ikke, naar det er store Principper, det drejer sig om. Dette store Princip, denne store Kulturstrømning, hvorved vi Skridt for Skridt ere komne bort fra Legemsstraffen og til at anvende andre Straffe er ikke af den Art Ting, som man handler om. Derfor ville vi, der ere principielle Modstandere af Legemsstraffe, som anse dem baade for brutale, nedværdigende og unyttige, ikke have dem indført paa et stort nyt Omraade: deres Anvendelse mod voksne uden for Fængslerne for derved at blive fri for dem paa et andet Omraade, hvor de ogsaa uberettiget findes, nemlig som Straf for Børn og unge Mennesker — vel at mærke, vi blive dog ikke fri for Prygl som Straf for unge Mennesker, den bliver jo ved selve denne Lov fastholdt for unge Mennesker over en vis Alder. Jeg gad vide, hvad man vilde sige, hvis man vilde anvende det samme Synspunkt med Æblet og Pæren paa noget saadant som den almindelige Valgret. Hvis man vilde sige: Man kan i Grunden udmærket godt slutte den Handel af, at man f. Eks. udvider Valgretten til Sogneraadene, medens man til Gængæld faar indført Toklasse-Valg her